

En skidtävling

Om konsten att bli två

I början av veckan hade det snöat nästan oavbrutet i två dygn. Den vita varan låg så gott som halvmetertjock och lämpade sig utmärkt för en skidtur. Det var då som affischen kom upp i affären. På söndag skulle det bli skidtävling. Alla mellan 12 och 16 år var välkomna att ställa upp. Två klasser skulle det bli, en för 12-14 åringar och en för 15-16-åringar. Fina priser utlovades. Start och mål på ängen söder om Nykvists.

Året var nog 1950 och jag hade sommaren innan fyllt 12 år. Av handlarens son hade jag fått ett par avlagda skidor och jag tänkte naturligtvis ställa upp. Att skidbindingarna saknade remmar gjorde inget för jag hade uppfunnit egna. De bestod av en grov koppartråd, som böjts och kroken plattats till för att kunna hakas fast i tåblecken. Som fjädrande kraft tjänstgjorde en konserveringsring av gummi runt hälarna.

Sålunda utrustad infann jag mig tävlingssöndagen på ängen. Jag kollade noga prisbordet och fann till min glädje att andra pris i min klass var en slidkniv. Den ville jag hellre ha än förstapriset, en askkoppliknande sak i silver. Det gällde alltså att bli tvåa, hur det nu skulle gå till.

Det visade sig att jag fick fyra medtävlare i min klass, vilket nog var en besvikelse för arrangörerna som hade trott på betydligt fler. Den stora tillströmningen av tävlande från grannbyarna uteblev nämligen helt. Vår klass, den yngsta, startade först. Med en minuts mellanrum, noga utmätt av den söndagsledige busschauffören Nykvist på hans väckarklocka, släpptes vi iväg.

Jag kastade mig i väg i ett rasande tempo, men lugnade ned mig efter en stund då jag förstod att jag måste hushålla med krafterna för att orka ända in i mål. Banan gick först förbi Wenner-stens och sedan öster om Karlsberg på en slingrig körväg för hästar. Efter Karlsberg bar det av mot Björkhem. Just innan vi nådde Björkhem vek vi av och över stora landsvägen. Vi följde landsvägen ett stycke norrut, tog sedan in på en körväg för hästar till vänster mot Branddalsbergen, men vek av till höger innan vi nådde bergen och följde dalgången mellan bergen och Karlsberg ända till Ängane. Där vek vi av över stora landsvägen och tog de stora fälten som breder ut sig mellan Ängkullen och landsvägen. Slutligen spurtade vi förbi Rönnängen och var framme vid målet på ängen. Det blev nog minst tre kilometer.

Till att börja med funderade jag mycket på vem som kunde vara min värste motståndare. Jag kom fram till att det var en jämnårig klasskamrat, som startade en minut efter mig. När jag hade konstaterat detta blev nästa fråga att besvara: Hur bär man sig åt att komma tätt bakom honom tidsmässigt i mål? Jag grunnade över detta ända fram till Ängane innan jag kom på lösningen. Det var naturligtvis att släppa honom inpå mig utan att låta honom passera mig. Då skulle han vinna med nästan en minut och slidkniven skulle vara min.

När jag nådde Ängane hade jag saktat farten så pass mycket att jag skymtade klasskompisen några tiotal meter bakom mig. Nu koncentrerade jag mig på att hålla avståndet. Till min besvikelse såg jag när jag blickade bakåt att avståndet mellan oss ökade. Inte var väl han också ute efter att bli tvåa. Eller var det jag som körde för fort? Jag saktade in och avståndet minskade igen. Det såg ut att gå vägen. Då ökade avståndet igen och för att få det att minska var jag tvungen att helt stanna. Vad var detta för skidtävling egentligen?

Till all lycka återstod bara några hundra meter och jag slog på en symbolisk spurt. Sammalunda gjorde klasskompisen. Han gick i mål med mig som livlig påhejare. Ivriga och nyfikna trängdes vi runt Nykvist och hans väckarklocka.

Efter några minuter höjde Nykvist handen till tecken på att han äskade tystnad. Sedan sa han: -Jaha, det var de två sista i klassen 12 till och med 13 år, som gick i mål. Och segrare blev NN en halv minut före Bengt. Prisutdelningen sker efter att den äldre klassen gjort upp.

Förtvivlad över att ha vunnit försökte klasskompisen under prisutdelning få det till att han som segrare borde få välja pris, men arrangörerna var bestämda. Silverpjäsen, askfatet, skulle gå till den som vann eftersom det var den överlägset dyraste pjäsen på prisbordet. Slidkniven skulle tvåan ha. Och så blev det. Tycker du det var fult gjort av mig?